

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

5 FÉVRIER 1952.

PROPOSITION DE LOI

portant interdiction et répression
des combats de boxe et des combats de « catch ».

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Envisagée comme exercice sportif, la boxe n'a certes rien de répréhensible. Elle se pratique avec des gants appropriés et n'expose pas ses fervents à des coups et blessures, donnés volontairement.

Sans doute, la plupart des sports peuvent donner lieu à des accidents, généralement bénins d'ailleurs. Mais ni dans l'escrime, ni dans la lutte, ni au football, par exemple, les adversaires ne recourent à la violence des coups pour se mettre hors de combat les uns les autres.

Le match de boxe est tout autre chose. Il s'y agit de se porter des coups d'une violence telle qu'ils réduisent à l'impuissance l'adversaire. Les poings ne sont gainés que de gants dits de combat dont l'effet amortisseur n'est que très relatif.

Aussi, n'est-il pas rare que l'un des combattants sorte du ring ou en soit emporté, le visage en sang, ou frappé d'évanouissement. Cartilage nasal défoncé, arcade sourcilière ouverte, mâchoire inférieure brisée, voire fracture du crâne, tels sont les « accidents » que peuvent causer la violence et la brutalité des coups. Parfois une hémorragie cérébrale sera la suite des coups ou encore une aliénation mentale, et même la cécité.

Tout récemment, c'était fin janvier 1952, l'ancien champion de France des poids « mouche », Mustaphaoui, âgé de 29 ans, mourait des suites de son match avec Pierre Greef. Une gauche à la tempe, doublée d'une droite au menton, avait infligé au malheureux boxeur Français deux trépanations bientôt suivies du décès survenu à l'hôpital St-André-lez-Lille. Quelques lignes en caractères microscopiques furent consacrées dans la presse quotidienne à l'issue fatale du délit de coups et blessures qui avaient entraîné la mort de l'ancien champion Français.

Comment la Société permet-elle que la loi pénale soit ouvertement violée dans tant de rencontres sur le ring des combats de boxe ? Et les foules se pressent, avides, frian-

5 FEBRUARI 1952.

WETSVoorstel

houdende verbod en beteugeling
van de boks- en « catch »-wedstrijden.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Als sportoefening beschouwd, valt er zeker niets in te brengen tegen het boksen. Het wordt beoefend met gepaste handschoenen en stelt de beoefenaars er van niet bloot aan vrijwillig toegebrachte slagen of verwondingen.

Weliswaar kunnen de meeste sporten aanleiding geven tot ongelukken, die trouwens over 't algemeen zonder gevaar zijn. Maar noch bij het schermen, noch bij het worstelen, noch bij het voetbalspel, bij voorbeeld, slaan de tegenstrevers er met geweld op los om elkaar buiten gevecht te stellen.

Heel anders is het gesteld met een bokswedstrijd. Daar gaat het er om mekaar zo'n geweldige slagen toe te brengen, dat de tegenstander tot machteloosheid wordt gebracht. De vuisten worden slechts beklemd in zgn. gevechtshandschoenen, waarvan de vrijwarende invloed maar zeer betrekkelijk is.

Het valt dan ook niet zelden voor dat een van de vechtenden met bebloed aangezicht de ring verlaat of bewusteloos wordt weggedragen. Gebroken neusbeenderen, gespleten wenkbrauwbogen, gebroken kinnebakken en zelfs schedelbreuken zijn « ongelukken » die door hevige brutale slagen kunnen worden veroorzaakt. Zij worden soms gevolgd door bloeditstorting in de hersens, door waanzin en zelfs door blindheid.

Onlangs nog, einde Januari 1952, overleed de gewezen kampioen van Frankrijk vlieggewicht, Mustaphaoui, 29 jaar oud, aan de gevolgen van zijn wedstrijd tegen Pierre Greef. Na een linker op de slaap, gevolgd door een rechtse naar de kin moest de ongelukkige Franse bokser twee schedelboringen ondergaan, en hij overleed spoedig daarna in het hospitaal te St-André bij Rijsel. Een paar regels in heel kleine druk werden in de dagbladen gewijd aan de dodelijke gevolgen van het wanbedrijf wegens slagen en verwondingen, die de dood van de gewezen kampioen van Frankrijk hadden veroorzaakt.

Hoe kan de samenleving dulden, dat de strafwet openlijk overtreden wordt bij tal van ontmoetingen in de ring der bokswedstrijden ? En de menigte verdringt zich, gretig en

G.

des de ces exhibitions. Et les paris sévissent. Et le fisc s'associe aux organisateurs et perçoit sa part dans le profit.

Vainement prétendra-t-on que les blessures graves sont *relativement* rares et les accidents mortels tout à fait exceptionnels. Ils suffisent qu'ils soient possibles et qu'ils soient d'ailleurs la conséquence directe de coups volontaires pour que le législateur doive intervenir et mettre fin à pareil abus.

On a voulu légitimer les combats de boxe par le consentement des boxeurs aux coups et blessures auxquels ils sont directement exposés.

Misérable argutie qu'on regrette de voir sous la plume de certains juristes. Pour être convenu, le duel est-il légitime ?

Le consentement de la victime aux coups et blessures qu'il s'expose à recevoir n'est aucunement « élisif » du délit de coups et blessures, commis par l'auteur d'iceux.

Dans une magistrale étude présentée sous forme de *mercuriale* à la séance de rentrée de la Cour d'appel de Liège, le 15 septembre 1951, M. le Procureur Général René Tahon a fait justice de la prétendue cause de justification. Jamais, a-t-il démontré, l'accord donné par la future victime de coups et blessures n'est de nature à innocenter celui qui les porte volontairement sauf, il va de soi, au cas où la chirurgie doit intervenir dans l'intérêt du malade.

Côté combattants, le combat de boxe est, partant, incompatible avec les articles 398 et suivants du Code pénal qui répriment les coups et blessures volontaires.

Que dire des organisateurs qui, sachant pertinemment qu'ils concourent indirectement à la perpétration du délit, spéculent sur la passion des foules pour pareils spectacles ?

Sans doute, autour du ring, il y a des amateurs sportifs qui prennent intérêt à la science des combattants. Mais la masse du public se repaît, dans la recherche d'émotions fortes, des violences et des coups les plus durs.

Que le sang gicle, que la victime s'écroule sous l'acuité de la douleur, qu'une hémorragie la terrasse, qu'importe à cette foule avide ? Bien plus, osons le dire, pareil spectacle satisfait les mauvais instincts de nombreux spectateurs.

Il en était ainsi à Rome, au Colisée, au temps des gladiateurs. Spectacle malsain, incompatible avec notre haut degré de civilisation.

Le législateur punit sévèrement ceux qui organisent des combats d'animaux. Tolérerait-il les combats entre les humains ? Une corrida donnerait lieu à poursuites si tant est que les autorités administratives ou le Parquet n'y mettraient pas obstacle à temps. Un spectacle de tauro-machie ou un simple combat de coqs même non munis d'ergots d'acier vaudrait aux organisateurs de huit jours à six mois de prison (loi du 22 mars 1929, relative à la protection des animaux). Vraiment est-il plus condamnable de mettre en présence deux taureaux et de les exciter ou de faire s'affronter deux coqs de combat que d'opposer sur le ring deux boxeurs dont les coups réciproques sans aucune limitation de violences doivent conduire l'un d'eux au knock-out ou lui causer des blessures telles que l'arbitre doive arrêter le combat ?

Et si même il ne s'imposait pas d'interdire ces exhibitions par souci de la vie et de l'intégrité physique des combattants, encore devrait-on les prohiber pour raison de moralité, par souci des spectateurs dont l'âme et la sensibilité ne peuvent

verlekkerd op dat schouwspel. En de weddenschappen viereen hoogtij. En de fiscus verleent zijn medewerking aan de inrichters en krijgt zijn aandeel in de winst.

Tevergeefs zal aangevoerd worden dat de zware verwondingen *betrekkelijk* zeldzaam zijn en de dodelijke ongevallen gans uitzonderlijk voorkomen. Het volstaat dat zij slechts mogelijk zijn en dat zij overigens het rechtstreeks gevolg zouden zijn van vrijwillige slagen opdat de wetgever zou ingrijpen om een einde te maken aan dergelijk misbruik.

Men heeft getracht de bokswedstrijden te wettigen door de instemming der bokkers met de slagen en verwondingen waaraan zij rechtstreeks blootgesteld zijn.

Armzalige drogreden, welke men betreurt te zien uitgaan van sommige juristen. Is het tweegevecht wettelijk omdat het overeengekomen werd ?

De instemming van het slachtoffer met de slagen en verwondingen welke het mogelijk kan oplopen, is geen vrijstelling van het wanbedrijf van slagen en verwondingen, waaraan de dader zich schuldig gemaakt heeft.

In een schitterende studie welke in de vorm van « *mercuriale* » bij de openingszitting van het Hof van Beroep te Luik op 15 September 1951 voorgedragen werd, heeft de heer Procureur-Generaal René Tahon de gezegde reden tot verschoning tot haar juiste waarde teruggebracht. Nooit, toonde hij aan, is de instemming die door het toekomstige slachtoffer van slagen en verwondingen gegeven werd van die aard dat zij diegene die ze toebrengt, onschuldig zou doen verklaren tenzij, vanzelfsprekend, wanneer beroep wordt gedaan op de heilkunde, in het belang van de zieke.

Voor de vechters is de bokswedstrijd dienvolgens, onvermijdelijk met de artikelen 398 en volgende van het Wetboek van Strafrecht welke de vrijwillige slagen en verwondingen bestraffen.

Wat te zeggen van de inrichters die, wel wetende dat zij onrechtstreeks de hand lenen tot het plegen van het wanbedrijf, azen op de hartstocht der menigte voor dergelijk schouwspel ?

Ongetwijfeld zijn er rondom de ring sportliefhebbers die belang stellen in de kunde van de vechters. Doch de volksmassa verzadigt zich met felle emoties, met gewelddaden en met de hardste slagen.

Dat het bloed spat, dat het slachtoffer bezwijkt aan hevige pijn, dat het geveld wordt door een bloeditstorting, wat kan dit de verlekkeerde menigte schelen ? Meer nog, laten wij het aandurven te zeggen, dergelijk schouwspel bevredigt de slechte instincten van talrijke toeschouwers.

Zo was het reeds te Rome, in het Coliseum, ten tijde van de gladiatoren. Ongezond schouwspel, met ons hoogstaand beschavingspeil onvermijdelijk.

De wetgever straft streng degenen die diereengevechten inrichten. Zou hij gevechten onder mensen toelaten ? Een corrida zou tot rechtsvervolgingen aanleiding geven indien de bestuursoverheden of het Parket het niet tijds verhinderen. Het vertoon van een stierengevecht of eenvoudig van een hanengevecht, waarbij deze pluimdieren zelfs niet met ijzeren sporen gewapend zijn, zou voor de inrichters een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden medebrengen (wet van 22 Maart 1929 op de dierenbescherming). Verdient het werkelijk strenger veroordeeld, twee stieren tegenover elkaar te stellen en ze op te hitsen dan twee bokkers in de ring tegen elkaar te doen optreden, wier wederzijdse slagen zonder beperking van geweld, een van beiden tot knock-out moet brengen of hem verwondingen toebrengen, zodat de scheidsrechter verplicht is het gevecht te doen stopzetten.

En zelfs zo dit vertoon niet diende verboden te worden uit bezorgdheid om het leven en de lichamelijke gaafheid van de vechters, dan nog moest er om morele redenen verbod tegen uitgevaardigd worden, terwille van de toe-

que se durcir au spectacle de semblables brutalités. Notre époque n'a pas besoin, certes, de pareil durcissement.

Les défenseurs des combats de boxe croient trouver, dans un arrêt de la Cour d'appel de Douai, du 3 décembre 1912 (Dall. Pér. 1913, 11.198), la justification de l'impunité dont jouissent managers, impresarii et boxeurs. « Les » coups échangés dans un match de boxe ne peuvent pas, » dit l'arrêt, dès lors que les règles de ce genre de sport » sont obéies, être assimilés aux coups prévus par les articles 309 et suivants du Code pénal ». (français). Il faut évoquer l'espèce que la Cour de Douai avait à juger. Un sieur Descamps, impresario du boxeur, et M. Benoît Carpentier, père de Georges Carpentier alors encore mineur d'âge mais déjà célèbre, avaient traité avec les organisateurs de trois rencontres à Paris et promis le concours du futur champion. Ils manquèrent à leur engagement. Assignés en paiement de dommages-intérêts, ils plaidèrent que le contrat était foncièrement immoral qui avait pour objet des combats de boxe pouvant entraîner des coups et blessures.

La Cour donna raison aux demandeurs.

L'arrêtiste du Dalloz fait suivre le texte de la décision d'une note critique justement sévère. Il dénonce l'erreur de la Cour qui avait proclamé que seuls les coups et blessures inspirés par un sentiment de haine ou par la colère tombaient sous le coup de la loi pénale. Il rappelle la jurisprudence fortement établie qui repousse l'objection tirée du consentement de la victime.

M. Pierre Mimin, Premier Président de la Cour d'appel d'Angers et correspondant de l'Institut, a donné au Dalloz un article paru sous un jugement du tribunal de police de Bayonne du 9 août 1950, Dall. 1950, 671.

A propos d'une corrida, M. le Premier Président reproche au Tribunal de Police d'avoir tiré argument d'une jurisprudence relative aux combats de boxe, qui seraient soustraits à la loi pénale. Il n'y a pas, dit-il, de jurisprudence pénale favorable aux combats de boxe. Il signale une jurisprudence administrative hostile à ces combats et mentionne de nombreuses références doctrinales.

Dans une dissertation publiée dans le Dalloz n° du 11 octobre 1951, pages 581 à 586, M. le Premier Président Mimin, à propos des clauses contractuelles d'irresponsabilité en dénonce la nullité radicale dès lors que le dommage procède d'une infraction à la loi pénale. Il met en relief l'analogie entre le duel et le combat de boxe et dénonce l'illicéité de ce combat.

Le 6 juin 1913, feu le Député Charles de Ponthière saisit la Chambre d'une proposition de loi aux fins de soumettre expressément aux articles 398 et suivants du Code pénal les violences commises à l'occasion d'un match de boxe.

Dans un arrêt du 8 juillet 1927, la Cour d'appel de Gand a fait application de la loi pénale à un boxeur qui, d'un coup de poing, avait brisé la mâchoire de son adversaire.

La Cour dit en substance :

« En principe la boxe ne tombe pas sous la sanction des » articles 398 et 399 du Code pénal.

» Ce n'est point là l'effet de l'accord conclu entre les » adversaires, car la loi résiste à la convention de violer

schouwers, wier hart en gemoed slechts kunnen verharden bij het aanschouwen van die brutaliteiten. En onze tijd heeft waarlijk geen behoefte aan dergelijke verharding.

De voorstanders van de vuistgevechten menen in een door het Hof van Beroep te Douai op 3 December 1912 geveld arrest (Dall. Pér. 1913 II. 198) de wettiging te vinden van de straffeloosheid die managers, impresario's en bokkers genieten. « Wanneer de regels van dit soort sport worden in acht genomen, zegt het arrest, dan kunnen de tijdens een bokswedstrijd gewisselde slagen niet gelijkgesteld worden met de slagen die in de artikelen 309 en volgende van het Frans Wetboek van Strafrecht bedoeld zijn. » Hierbij dient het geval aangehaald dat het Hof te Douai te beoordelen had. Een zekere Descamps, impresario van de bokser, en de heer Benoît Carpentier, vader van de toen nog minderjarige maar reeds beroemde Georges Carpentier, hadden met de inrichters van drie ontmoetingen te Parijs, onderhandeld, en de medewerking beloofd van de toekomstige kampioen. Zij kwamen hun verbintenis niet na. Gedagvaard tot betaling van schadevergoeding, pleitten zij de grondige immoraliteit van een contract dat betrekking heeft op bokswedstrijden die slagen en verwondingen ten gevolge kunnen hebben.

Het Hof stelde de eisers in het gelijk.

De uitgever van de « Dalloz » laat op de tekst van deze uitspraak een critische aantekening volgen, die terecht streng is. Hij stelt de vergissing van het Hof aan de kaak, waar het verkondigde dat enkel de uit haat of woede toegebrachte slagen en verwondingen strafbaar zijn. Hij brengt de stevig gevestigde rechtspraak in herinnering die de opwerping afwijst, getrokken uit de instemming van het slachtoffer.

De heer Pierre Mimin, Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep te Angers, en correspondent van het Instituut, heeft aan de « Dalloz » een artikel overgemaakt, dat verscheen onder een vonnis geveld door de Politie rechtbank te Bayonne op 9 Augustus 1950, Dall. 1950, 671.

De heer Eerste-Voorzitter verwijt de Politie rechtbank zich, naar aanleiding van een corrida, te beroepen op een rechtspraak in verband met de bokswedstrijden, waarop de Strafwet niet toepasselijk zou zijn. Er bestaat, zegt hij, geen strafrechtspraak in het voordeel van de bokswedstrijden. Hij verwijst naar een administratieve rechtspraak die tegen deze gevechten gekant is, en haalt talrijke doctrinale referenties aan.

In verband met het contractueel beding van niet-verantwoordelijkheid, verklaart de heer Eerste-Voorzitter Mimin in een verhandeling, die gepubliceerd werd in de Dalloz, n° van 11 October 1951, blz. 581 tot 586, dat dit volstrekt nietig is wanneer de schade het gevolg is van een overtreding van de strafwet. Hij wijst op de gelijkenis tussen het tweegevecht en het vuistgevecht en stelt het onwettige van dit gevecht aan de kaak.

Op 6 Juni 1913 diende wijlen de heer Volksvertegenwoordiger Charles de Ponthière bij de Kamer een wetsvoorstel in, met het doel de tijdens bokswedstrijden bedreven geweld daden uitdrukkelijk onder de toepassing van de artikelen 398 en volgende van het Wetboek van Strafrecht te stellen.

Bij arrest van 8 Juli 1927 heeft het Hof van Beroep te Gent de Strafwet toegepast op een bokser die het kaaksbeen van zijn tegenstander met een vuistslag had gebroken.

Het Hof verklaart in hoofdzaak :

« Principieel zijn de straffen, zoals onder artikelen 398 » en 399 van het Wetboek van Strafrecht bepaald, niet » toepasselijk op het boksen.

» Zulks vloeit immers niet voort uit het akkoord tussen » de tegenstrevers, want de wet laat zich niet ontduiken

» la loi. Cette impunité dérive de la nature même des
 » coups de boxe, qui ne sont point des actes de violence.
 » mais constituent une leçon, un exercice, un entraînement
 » ou un jeu entre amateurs « qui tiennent à l'adresse et à
 » l'exercice du corps », et que la loi voit avec faveur.

» Les coups capables de provoquer des blessures, des
 » lésions, des fractures, ne constituent plus une leçon, un
 » exercice, un combat sportif.

» Lorsque la lésion, blessure ou fracture doit être envi-
 » sagée par les boxeurs, non comme un pur accident dépass-
 » sant les prévisions normales, mais comme l'effet possi-
 » ble de coups qu'ils se portent volontairement, ces coups
 » reprennent leur nature de violences, et résultent d'un
 » dol que nul règlement convenu, mais la loi seule, peut
 » faire disparaître lorsqu'elle permet la violence ou qu'elle
 » la commande.

» Est coupable de violation des articles 398 et 399 du
 » Code pénal celui qui, dans un match de boxe, brise d'un
 » coup de poing la branche gauche de la mâchoire de son
 » adversaire, causant ainsi à ce dernier une incapacité de
 » travail, alors qu'au lieu de gant d'exercice ou d'entraîne-
 » ment, employé aussi dans les assauts ordinaires, le
 » boxeur porte le gant des assauts de championnat, où le
 » but est la mise hors combat de l'adversaire. » (Pas. 1927,
 II, 171.)

Encore que fort indulgente, cette décision érige en délit, avec raison, le coup porté ou la blessure infligée par un boxeur dans un assaut où il est fait usage de gants de combat. Dès lors qu'une blessure peut résulter des coups que se portent les pugilistes sur le ring, et il en est ainsi lorsqu'ils portent des gants de combat, les articles 398 et 399 du Code pénal trouvent le cas échéant application. Et la Cour souligne que, dans ces combats de boxe, les coups portés volontairement poursuivent la mise hors combat de l'adversaire.

Vraiment la répression de ces délits d'impose.

Nous avons interrogé d'éminents magistrats sur l'opportunité de la proposition. Ils nous ont approuvé.

Nous avons voulu prendre l'avis de médecins de haute réputation. Ils nous ont vivement encouragé à déposer la proposition, l'un d'eux ajoutant toutefois que nous irions sans doute au devant d'un échec.

Nous ne nous faisons pas illusion sur l'accueil hostile que rencontrera la présente proposition dans certains milieux. Notre initiative sera représentée comme une atteinte à la liberté. D'aucuns oseront parler d'accès de puritanisme. Les mots nous indiffèrent totalement.

Nous avons en horreur le pharisaïsme. La liberté des combats de boxe, c'est du pharisaïsme sans mesure. C'est l'impunité assurée à ceux-là : entrepreneurs, managers, impresarii et boxeurs qui violent ouvertement la loi pénale.

Aux futurs détracteurs de la proposition, nous disons : ayez le courage de votre opinion. Si vous estimez que le boxeur peut frapper son adversaire avec la dernière violence, au risque de lui casser la mâchoire, de lui enfoncer le nez, de lui ouvrir l'arcade sourcillière, de lui occasionner des graves désordres cérébraux, générateurs peut-être d'aliénation mentale ou d'hémorragie mortelle, dites-le et proposez d'ajouter aux articles 398 et 399 du Code pénal une disposition qui assure expressément aux boxeurs et aux entrepreneurs de combats l'impunité absolue quelles que soient la violence et les conséquences des coups portés.

» door het akkoord om de wet te schenden. Bedoelde
 » straffeloosheid vloeit voort uit de aard zelf van de boks-
 » slagen, die geen gewelddaden zijn, maar een les, een
 » oefening, een training of een spel tussen liefhebbers uit-
 » maken, waarbij en waarop de wet welwillend neerblijft.
 » Slagen, die van die aard zijn, dat zij kwetsuren, let-
 » sels, breuken veroorzaken, maken geen les, geen oefe-
 » ning, geen sportgevecht uit.

» Wanneer de kwetsuur, het letsel of de breuk door de
 » bokkers niet moet worden beschouwd als een louter
 » ongeval, dat de normale verwachtingen te buiten gaat.
 » maar als mogelijk gevolg van de slagen, die zij elkander
 » vrijwillig toebrengen, dan worden die slagen opnieuw
 » uiteraard gewelddaden en vloeien zij voort uit kwaad
 » opzet, dat door geen overeengekomen regeling kan wor-
 » den weggecijferd, doch alleen door de wet, wanneer
 » deze het gebruik van geweld toelaat of beveelt.

» Is schuldig aan inbreuk op artikelen 398 en 399 van
 » het Wetboek van Strafrecht, hij die, naar aanleiding
 » van een bokswedstrijd, het linkerkaaksbeen van zijn
 » tegenstander met een vuitslag verbrijzelt en zomede
 » een arbeidsonbekwaamheid van laatstbedoelde heeft
 » veroorzaakt, wanneer de bokser, in de plaats van oefen-
 » of traininghandschoenen, die ook voor de gewone ge-
 » vechten worden gebruikt, handschoenen voor kam-
 » pioenschapsgewichten draagt, waarvan het doel is de
 » tegenstander buiten gevecht te stellen. » (Pas. 1927,
 II, 171.)

Al is de aangehaalde beslissing erg toegevend, zij stelt terecht vast, dat de slag of de kwetsuur, die toegebracht wordt door een bokser in een gevecht, waarbij gevechtshandschoenen worden gebruikt, een wanbedrijf uitmaakt. Zodra een kwetsuur voortvloeit kan uit slagen, die de vechters in de ring elkander toebrengen, wat het geval is wanneer zij gevechtshandschoenen dragen, kunnen artikelen 398 et 399 van het Wetboek van Strafrecht desgevallend worden toegepast. En het Hof legt er de nadruk op, dat de bij zulke boksgevechten vrijwillig toegebrachte slagen er toe strekken de tegenstander buiten gevecht te stellen.

Het is waarlijk geboden zulke wanbedrijven te beteugelen.

Wij hebben het advies ingewonnen van gezaghebbende magistraten omtrent de wenselijkheid van het voorstel. Zij waren het met ons eens.

Wij hebben het advies willen inwinnen van befaamde geneesheren. Zij hebben er ons zeer toe aangespoord dit voorstel in te dienen; nochtans, zo voegde er een aan toe, zullen wij ongetwijfeld een mislukking tegemoetgaan.

Wij maken ons geen illusies : ons voorstel zal in zekere kringen worden bestreden. Ons initiatief zal worden afgebeeld als een inbreuk op de vrijheid. Sommigen zullen van een aanval van puritanisme durven gewagen. De woorden laten ons volkomen onverschillig.

Wij hebben het land aan pharisaïsme. Vrijheid in zake bokswedstrijden is ongebreideld pharisaïsme. Aldus wordt straffeloosheid verzekerd aan de inrichters, managers, impresario's en bokkers die de Strafwet openlijk overtreden.

Aan diegenen die dit voorstel zullen afbreken zeggen wij : weest zo moedig voor uw mening uit te komen. Indien gij meent dat de bokser zijn tegenstander met het grootste geweld mag slaan, op gevaar af zijn kinnebak te breken, zijn neus te verbrijzelen, zijn wenkbrauwboog te splijten, hem ernstige hersenstoornissen te veroorzaken, die wellicht kunnen aanleiding geven tot waanzin of tot dodelijke bloeduitstorting, zegt het dan en stelt voor aan de artikelen 398 en 399 van het Wetboek van Strafrecht een bepaling toe te voegen die aan de bokkers en aan de inrichters van gevechten uitdrukkelijk straffeloosheid verzekert, afgezien van het geweld en van de gevolgen der toegebrachte slagen.

En dehors de cela, il n'y a qu'une hypocrisie.

Les pénalités que nous proposons sont très modérées. Elles pourront être aggravées quand leur application durant quelques mois aura habitué le peuple à une plus saine conception de la dignité humaine et au respect de l'intégrité physique de l'homme.

Nous proposons d'assimiler aux combats de boxe, — encore que l'analogie soit relativement lointaine, — les matches de « catch » où se ruent des foules avides de voir « cogner ». Ces exhibitions sont vraiment malsaines et d'ailleurs fréquemment truquées. Dans certaines rencontres, on a vu les spectateurs des deux sexes hurler à leur favori : plus fort, tue-le.

Il est vrai qu'au premier match de boxe organisé après la guerre à Berlin, les spectateurs, furieux de la modération dont faisaient montre les pugilistes, ont démoli les banquettes pour en bombarder les boxeurs et l'arbitre !...

Nous achevons cette justification de la proposition par le rappel d'une observation essentielle, énoncée supra : Il faut que l'Etat se décide à respecter la loi et à la faire respecter. Rien n'est plus dégradant de la moralité publique que des lois pénales dont personne n'ose requérir ni faire application, que chacun enfreint à sa guise, cependant que d'aucuns font des fortunes en spéculant sur la passion des foules par l'exploitation du délit.

L'Etat ne pratique que trop cette crainte révérentielle de l'opinion publique — lisez : de l'électeur.

On pensera peut-être qu'une loi n'est pas nécessaire et que l'application des articles 398 et 399 du Code pénal suffirait pour supprimer les infractions. Ce serait une erreur. Les milieux intéressés continueraient à prétendre que le coup du boxeur n'est pas un coup volontaire tombant sous l'application du Code pénal.

D'autre part, les organisateurs, les impresarii, les arbitres ne pourraient pas être poursuivis sans une loi qui interdise les combats. Enfin, la législation actuelle ne permet pas d'empêcher les rencontres.

Il faut qu'avec l'observance de la loi pénale nous assurions le respect de la dignité et de l'intégrité humaines, singulièrement outragées dans ces pugilats où des hommes frappent d'autres hommes avec toute la violence possible, sans souci des graves conséquences qui peuvent en découler; il faut cesser d'alimenter, par l'impunité du délit, les passions malsaines de la foule.

Nous servirons ainsi le droit et satisferons au prescrit de la loi morale.

Al de rest is slechts huichelarij.

De door ons voorgestelde straffen zijn zeer gematigd. Zij zullen kunnen verzwaard worden wanneer zij, na enkele maanden toepassing, het volk zullen gewoon gemaakt hebben aan een gezondere opvatting van de menselijke waardigheid en aan de eerbiediging der lichamelijke integriteit van de mens.

Wij stellen voor met de bokswedstrijden — alhoewel zij slechts een verre gelijkenis er mede vertonen — de « catch »-wedstrijden gelijk te stellen, waar de gretige menigte zich verdringt om te zien beuken. Die vertoningen zijn werkelijk ongezond en trouwens vaak vervalst. In sommige ontmoetingen heeft men toeschouwers van beider kunne hun favoriet horen toeroepen : « Vooruit, maak hem kapot ! »

Tijdens de eerste bokswedstrijd die na de oorlog te Berlijn werd ingericht, hebben de toeschouwers, woedend om de gematigheid die de vechtenden aan de dag legden, de banken vernield om de boksers en de scheidsrechter er mee te bekogelen...!

Wij besluiten deze verantwoording van het voorstel door te herinneren aan een opmerking van overwegend belang, die reeds hoger werd gemaakt : De Staat moet er toe besluiten de wet te eerbiedigen en ze te doen eerbiedigen. Niets is meer ontierend voor de openbare zedelijkheid dan strafwetten die niemand durft toepassen of doen toepassen, die iedereen naar goedgevoelen overtreedt, terwijl sommigen fortuin maken door de passie van de menigte uit te buiten door de exploitatie van het misdrijf.

De Staat beoefent slechts al te zeer die eerbiedige vrees voor de openbare mening — lees : voor de kiezer.

Wellicht zal men denken dat er geen wet nodig is en dat de toepassing van artikelen 398 en 399 van het Wetboek van Strafrecht zou volstaan om de inbreuken te verhinderen. Dat zou een vergissing zijn. In belanghebbende kringen zal men verder beweren dat de slag van een bokser geen vrijwillige slag is, die valt onder de toepassing van het Wetboek van Strafrecht.

Anderzijds, zouden de inrichters, de impresario's en de scheidsrechters niet kunnen vervolgd worden zonder een wet waarbij de wedstrijden worden verboden. Ten slotte, laat de huidige wetgeving niet toe de ontmoetingen te verhinderen.

Wij moeten, naast de naleving van de strafwet, de eerbiediging van de waardigheid en van de integriteit van de mens verzekeren, die op schromelijke wijze met de voeten worden getreden in die vuistgevechten waar mensen met het grootste geweld op andere mensen losslaan, zonder zich te bekommeren om de ernstige gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien; men moet er mee ophouden, door de straffeloosheid van het misdrijf, voedsel te verstrekken aan de ongezonde hartstochten van de menigte.

Zo zullen wij het recht dienen en voldoen aan de voorschriften van de zedenwet.

M. PHILIPPART.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'organisation de combats de boxe est interdite.

Art. 2.

Seront punis d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de cent à mille francs ceux qui auront

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Het inrichten van bokswedstrijden is verboden.

Art. 2.

Worden gestraft met gevangenis van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd tot duizend

organisé des combats de boxe, ceux qui auront loué ou prêté leurs locaux et leurs installations à pareille fin, les combattants et les arbitres.

Art. 3.

Les peines seront doublées si l'un des combattants est blessé avec incapacité de travail. Elles seront triplées en cas de mort d'un des combattants en suite des coups reçus.

Art. 4.

Les articles précédents s'appliquent en outre aux combats dits de « catch ».

Art. 5.

Les dispositions contenues dans le chapitre IX du Code pénal sont applicables à ces infractions.

31 janvier 1952.

frank, zij die bokswedstrijden hebben ingericht, zij die hun lokalen en hun inrichtingen te dien einde hebben verhuurd of geleend, de vechtenden en de scheidsrechters.

Art. 3.

De straffen worden verdubbeld wanneer een van de vechtenden wordt gewond, waaruit arbeidsonbekwaamheid volgt. Zij worden verdriedubbeld ingeval een van de vechtenden, ingevolge de opgelopen slagen, overlijdt.

Art. 4.

De bovenstaande artikelen zijn bovendien toepasselijk op de zgn. « catch »-wedstrijden.

Art. 5.

De bepalingen die deel uitmaken van Hoofdstuk IX van het Wetboek van Strafrecht zijn toepasselijk op die misdrijven.

31 Januari 1952.

M. PHILIPPART,
C. HUYSMANS,
A. DE SCHRYVER,
R. LECLERCQ,
J. DISCRY,
E. MAES.
